Raad van State

200706548/1.
Datum uitspraak: 25 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/25059 van de rechtbank 's-Gravenhage van 7 augustus 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 december 2004 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) (hierna: de vreemdeling) ongewenst verklaard.

Bij besluit van 16 mei 2006 heeft de minister, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 augustus 2007, verzonden op 15 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. W.S. van Helvoort, ambtenaar van Staat.

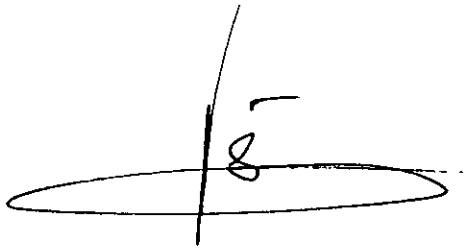
w.g. Roemers
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van Helvoort
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 januari 2008

361.
Verzonden: 25 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

UITSPRAAK
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 06/25059 BEPTDN

Inzake : eiser, V-nummer , woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde, mr. P.C.M. van Schijndel, advocaat te 's-Gravenhage

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder, gemachtigde mr. E.G. Aalbers, ambtenaar ten departemente.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiser, geboren op , bezit de Marokkaanse nationaliteit. Bij beschikking van 2 december 2004 is eiser ongewenst verklaard ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b en c, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Eiser heeft tegen dit besluit een bezwaarschrift ingediend. Op 16 mei 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

2. Bij schrijven van 19 mei 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 19 juli 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2. Verweerder heeft eiser ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder b en c, Vw 2000. Bij de beschikking op bezwaar heeft verweerder aangegeven dat eiser ten onrechte mede op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 ongewenst is verklaard.

3. Eiser stelt dat verweerder in het bestreden besluit ten onrechte de ongewenstverklaring heeft gehandhaafd. Daartoe heeft hij –samengevat- het volgende aangevoerd.
De ongewenstverklaring maakt een ongerechtvaardigde inbreuk op zijn gezinsleven met zijn echtgenote als bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Zijn echtgenote is ziekelijk. Als gevolg van stress is zij met regelmaat buiten bewustzijn geraakt en in verband hiermee door de ambulance overgebracht naar het ziekenhuis. Voorts heeft zijn echtgenote klachten van psychische aard. Zij heeft een aantal zelfmoordpogingen ondernomen. Dat zij inmiddels niet meer wordt behandeld betekent niet dat de medische klachten tot een einde gekomen zijn. Zijn echtgenote heeft in verband met de medische klachten behoefte aan haar sociale netwerk zoals zij dat hier kent. Zijn echtgenote heeft buiten haar schoonfamilie geen andere (eigen) familie in Marokko. Zij heeft altijd in Nederland gewoond en is slechts een keer twee weken in Marokko geweest. Zij kon het klimaat in Marokko niet aan wegens haar astma. Verweerder is ten onrechte niet op deze omstandigheid ingegaan. Voorts is zijn echtgenote niet gewend aan de Marokkaanse cultuur. Het kan van haar niet worden verwacht dat zij haar positie hier opgeeft om het gezinsleven in Marokko te laten plaatsvinden.

4. Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder a, b, c, Vw 2000 kan de vreemdeling door Onze Minister ongewenst worden verklaard indien:
a. hij niet rechtmatig in Nederland verblijft en bij herhaling een bij deze wet strafbaar feit heeft begaan;
b. hij bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd dan wel hem terzake de maatregel als bedoeld in artikel 37a van het wetboek van Strafrecht is opgelegd;
c. hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, Vw 2000.

Het beleid met betrekking tot ongewenstverklaring was ten tijde van het bestreden besluit neergelegd in de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), in hoofdstuk B1/2.2.4.4 (thans hoofdstuk A5). Hierin wordt onder meer vermeld dat bij de toepassing van de ongewenstverklaring de persoonlijke belangen van de vreemdeling zorgvuldig worden afgewogen tegen het algemene belang, dat uit een oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend.

Voorts werd ten tijde van het bestreden besluit in de toelichting op artikel 67, eerste lid, onder b, Vw 2000 in hoofdstuk B1/2.2.4.4 van de Vc 2000 vermeld dat deze bepaling vreemdelingen betreft die rechtmatig in Nederland verbleven en wier verblijfsrecht wegens inbreuk op de openbare orde is beëindigd, bijvoorbeeld door een beslissing om de verblijfsvergunning niet te verlengen of de verblijfsvergunning in te trekken. De glijdende schaal (artikel 3.86 Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000)) is daarbij van toepassing. In alle gevallen vergt verblijfsbeëindiging dat de sanctie onherroepelijk is geworden.

Ingevolge artikel 3.86, eerste lid, aanhef en onder d, Vb 2000 kan de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw 2000 worden afgewezen op grond van artikel 18, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 wegens gevaar voor de openbare orde, indien de vreemdeling wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaar of meer is bedreigd, bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis een gevangenisstraf of jeugddetentie, een taakstraf of een maatregel als bedoeld in artikel 37a, 38m of 77h, vierde lid, onder a, van het Wetboek van Strafrecht, dan wel het buitenlandse equivalent daarvan, is opgelegd, en het onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van die straf of maatregel ten minste gelijk is aan de in het tweede lid bedoelde norm (de zogenoemde glijdende schaal). Deze norm stelt de intrekking van een verblijfsvergunning wegens een door de vreemdeling begaan misdrijf afhankelijk van de duur van het verblijf in relatie tot de opgelegde straf.

Ingevolge artikel 3.86, tweede lid, Vb 2000 bedraagt de in het eerste lid, aanhef en onder d, bedoelde norm bij een verblijfsduur van minder dan een jaar: een maand.
Ingevolge artikel 3.86, vierde lid, Vb 2000 wordt voor de toepassing van het tweede lid onder verblijfsduur verstaan: de duur van het rechtmatige verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000 direct voorafgaande aan het moment waarop het misdrijf is gepleegd of aangevangen.

5. De rechtbank overweegt het volgende.
Gebleken is dat eiser bij vonnis van 22 september 2004 door de meervoudige strafkamer van de Rechtbank 's-Gravenhage is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 21 maanden, waarvan zeven maanden voorwaardelijk. Dit vonnis is op 7 oktober 2004 onherroepelijk geworden. Eiser is veroordeeld voor (onder meer) het, in de periode van 1 juli 2003 tot en met 8 maart 2004, (meermalen) medeplegen van het vervalsen van een reisdocument, (meermalen) medeplegen van valsheid in geschrifte, deelnemen aan een organisatie die tot oogmerk heeft het plegen van misdrijven en (meermalen) plegen van opzetheling. Dit zijn misdrijven waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd.

Gegeven dit feit is ongewenstverklaring van eiser mogelijk op grond van artikel 67, eerste lid en onder b, Vw 2000. Overwogen wordt dat ten aanzien van eiser sprake is van een verblijfsduur van minder dan een jaar (van 9 augustus 2002 tot 1 juli 2003) en de straf die eiser heeft gekregen de norm van de glijdende schaal derhalve overtreft.

6. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid van zijn bevoegdheid gebruik kunnen maken en eiser ongewenst kunnen verklaren.

Eiser heeft een beroep gedaan op artikel 8, eerste lid, EVRM. Hierin is - voor zover hier van belang - bepaald dat een ieder recht heeft op respect voor zijn familie- en gezins-leven ("family life").
Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij de wet is

voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Niet in geschil is dat tussen eiser en zijn echtgenote familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM bestaat. Aangezien het bestreden besluit strekt tot ongewenstverklaring van eiser, waarmee hem de mogelijkheid van (zelfs) kort verblijf hier te lande en daarmee de mogelijkheid tot het uitoefenen van familie- of gezinsleven met zijn echtgenote wordt ontnomen, is sprake van een inmenging in het recht op respect voor dit familie- of gezinsleven. Vervolgens rijst de vraag of die inmenging, gelet op artikel 8, tweede lid, EVRM gerechtvaardigd is. Teneinde die vraag te beantwoorden, dient een op de individuele zaak toegespitste belangenafweging te worden gemaakt, waarbij de Nederlandse Staat een "certain margin of appreciation" toekomt. Daarbij moet in elk geval worden vastgesteld of sprake is van een objectieve belemmering om het familie-en gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat in dit geval de inmenging gerechtvaardigd is ter bescherming van het door de overheid te behartigen belang van het handhaven van de openbare orde.
Zij overweegt daartoe dat eiser is veroordeeld tot een langdurige gevangenisstraf voor vier ernstige vergrijpen. Eiser heeft voorafgaand aan het plegen van de delicten slechts kort rechtmatig in Nederland verbleven en de straf die eiser heeft gekregen ligt ruim boven de norm van de glijdende schaal. Ter zitting heeft eiser verwezen naar het rapport van de reclassering, waaruit volgens eiser blijkt dat hij niet zozeer een beroepscrimineel is, maar dat tekorten op het gebied van sociale vaardigheden hebben geleid tot de delicten. Overwogen wordt dat met het rapport van de reclassering reeds rekening is gehouden door de strafrechter bij het bepalen van de strafmaat. Voorts heeft verweerder gewicht mogen toekennen aan de omstandigheid dat eiser is geboren en volwassen is geworden in de Marokkaanse samenleving en hij derhalve in die samenleving is geworteld. Dat zijn echtgenote in Marokko geen familie heeft (buiten haar schoonfamilie), dat zij slechts één keer twee weken in Marokko is geweest en niet gewend is aan de Marokkaanse cultuur vormt geen objectieve belemmering om het familie- en gezinsleven in Marokko uit te oefenen. Niet valt in te zien dat zij zich niet aan de Marokkaanse cultuur zal kunnen aanpassen. Ook de stelling dat zij vanwege haar gezondheidstoestand een sterke afhankelijkheid heeft van haar moeder kan niet tot een ander oordeel leiden. Voorts is in het BMA-advies van 15 februari 2006 geconcludeerd dat er geen aanknopingspunten zijn voor medische contra-indicaties voor vestiging van de echtgenote van eiser in Marokko. Eiser heeft geen stukken overgelegd die aannemelijk maken dat de conclusies uit het BMA-rapport niet juist zouden zijn.

Gelet op het vorenstaande kan niet worden gezegd dat de weigering om eiser in Nederland voortgezet verblijf toe te staan een schending oplevert van artikel 8 EVRM.

Verweerder heeft gelet op hetgeen in het kader van artikel 8 EVRM is

overwogen in hetgeen door eiser is aangevoerd geen aanleiding hoeven zien om te besluiten dat het persoonlijke belang van eiser prevaleert boven het algemene openbare orde belang.

7. Het beroep is derhalve ongegrond.

8. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskosten-veroordeling.

III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. C. Fetter en in het openbaar uitgesproken op 7 augustus 2007, in tegenwoordigheid van mr. M. de Graaf, griffier.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.
Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 15 AUG 2007

voor copie conform
De griffier van de rechtbank 's-Gravenhage

Van Dijk Van Schijndel Menheere

ADVOCATEN EN PROCUREURS | Mr P.C.M. van Schijndel Mr L. van Dijk Mw Mr M.M. Menheere Mw Mr P. Scholtes

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
5379
B 11 SEP 2007
ZAAKNR. 200706548
AAN: P.W. de Bont
BEHANDELD: OD: PAR:

De Afdeling Bestuursrechtspraak van
de Raad van State.
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16 113
2500 BC 's-Gravenhage

tevens per fax.: (070) 365 13 80

DUINWEG 9 2585 JT DEN HAAG TELEFOON (070) 354 64 24 TELEFAX (070) 354 98 04 www.dsmadvocaten.nl

Datum : 11 september 2007
Betreft :
Ons kenmerk : / Staat der Nederlanden
Uw kenmerk : AWB 06/25059;
IND-dossiernummer 0109-13-6037

Geeft eerbiedig te kennen:

In de bovenvermelde aangelegenheid zend ik U (per fax in enkelvoud en per gewone post in tweevoud) een hoger-beroepschrift, met daaraan gehecht de beschikking waarvan hoger beroep.

Ik verzoek U vriendelijk het hoger-beroepschrift in behandeling te nemen en mij op de hoogte te houden van de voortgang van deze zaak.

U dankende voor de ten deze te nemen moeite, verblijf ik,

Hoogachtend,
Uw d.w..

P.C.M. van Schijndel

Rekening Derdengelden nr. 50.94.84.409 t.n.v. Stichting Beheer Derdengelden te Den Haag

Van Dijk Van Schijndel Menheere is een samenwerkingsverband dat beoefenaarsmaatschappen omvat
Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat onder onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald

Van Dijk Van Schijndel Menheere is a partnership which includes professional associations.
Any liability shall be limited to the amount which is paid out under our firms' professional liability insurance

LAW LINK
The Global Law Group
www.lawlink.nl

[redacted]

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

HOGER BEROEPSCHRIFT

inzake:

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
11 SEP 2007
ZAAKNR. 200706548
AAN: P.W. de Bont
BEHANDELD: DD: PAR:

wonende te
gemachtigde: mr P.C.M. van Schijndel

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te 's-Gravenhage,
gemachtigde:

Geeft eerbiedig te kennen:

De heer hierna te noemen appellant, geboren op te in Marokko, van Marokkaanse nationaliteit, wonende te aan het adres te dezer zake woonplaats kiezende te (2585 JT) 's-Gravenhage aan het adres Duinweg 9 ten kantore van de advocaat en procureur mr P.C.M. van Schijndel, die ten deze voor appellant occupeert en die hierbij verklaart, door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd om namens hem het onderhavige hoger-beroepschrift in te dienen;

Dat appellant in hoger beroep komt van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, d.d. 7 augustus 2007, verzonden 15 augustus 2007, AWB 06/25059, IND-dossiernummer 0109-13-6037, in welke zaak de rechtbank het beroep van appellant, gericht tegen de beschikking op bezwaar van de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, ongegrond heeft verklaard;

Dat appellant een afschrift van genoemde uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, hecht aan het onderhavige hoger beroepschrift;

Dat appellant de navolgende grief wenst aan te aan te voeren tegen de voormelde uitspraak van de rechtbank:

Grief.
De rechtbank heeft ten onrechte overwogen:
"*De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat in dit geval de inmenging gerechtvaardigd is ter bescherming van het door de overheid te behartigen belang van het handhaven van de openbare orde.*
Zij overweegt daartoe dat eiser is veroordeeld tot een langdurige gevangenisstraf voor vier ernstige vergrijpen. Eiser heeft voorafgaand aan het plegen van de delicten slechts kort rechtmatig in Nederland verbleven en de straf die eiser heeft gekregen ligt ruim boven de norm van de glijdende schaal. Ter zitting heeft eiser verwezen naar het rapport van de reclassering, waaruit volgens eiser blijkt dat hij niet zozeer een beroepscrimineel is, maar dat tekorten op het gebied van sociale vaardigheden hebben geleid tot de delicten. Overwogen wordt dat met het rapport van de reclassering reeds rekening is gehouden door de strafrechter bij het bepalen van de strafmaat. Voorts heeft verweerder gewicht mogen toekennen aan de omstandigheid dat eiser is geboren en volwassen is geworden in de Marokkaanse samenleving en hij derhalve in die samenleving is geworteld. Dat zijn echtgenote in Marokko geen familie heeft (buiten haar schoonfamilie), dat zij slechts één keer twee weken in Marokko is geweest en niet gewend is aan de Marokkaanse cultuur vormt geen objectieve belemmering om het familie- en gezinsleven in Marokko uit te oefenen. Niet valt in te zien dat zij zich niet aan de Marokkaanse cultuur zal kunnen aanpassen. Ook de stelling dat zij vanwege haar gezondheidstoestand een sterke afhankelijkheid heeft van haar moeder kan

[redacted]

niet tot een ander oordeel leiden. Voorts is in het BMA-advies van 15 februari 2006 geconcludeerd dat er geen aanknopingspunten zijn voor medische contra-indicaties voor vestiging van de echtgenote van eiser in Marokko. Eiser heeft geen stukken overgelegd die aannemelijk maken dat de conclusies uit het BMA-rapport niet juist zouden zijn.

Gelet op het vorenstaande kan niet worden gezegd dat de weigering om eiser in Nederland voortgezet verblijf toe te staan een schending oplevert van artikel 8 EVRM.

Verweerder heeft gelet op hetgeen in het kader van artikel 8 EVRM is overwogen in hetgeen door eiser is aangevoerd geen aanleiding hoeven zien om te besluiten dat het persoonlijke belang van eiser prevaleert boven het algemene openbare orde belang.".

De rechtbank (en daarvoor de toenmalige Minister) overweegt ten onrechte dat de ongewenstverklaring van appellant, bij weging van alle belangen, niet in strijd komt met artikel 8 van het EVRM. De rechtbank (en daarvoor de toenmalige Minister) dienen een belangenafweging toe te passen in overeenstemming met de maatstaf die door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) is aangelegd, onder meer in de zaken v. Zwitserland (2 augustus 2001, nummer 54273/00) en v. Nederland (18 oktober 2006, nummer 46410/99). De rechtbank (en daarvoor de toenmalige Minister) geeft er geen blijk van dat een belangenafweging als door het EHRM bedoeld in het onderhavige geval is toegepast. Daarmee heeft de rechtbank (en daarvoor de toenmalige Minister) een onjuist criterium toegepast om te toetsen of sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Het EHRM oordeelt in de zaak v. Zwitserland dat de mate van bescherming afhankelijk is van een aantal criteria, de zogenoemde "guiding principles". Dit zijn: de aard en de ernst van het gepleegde misdrijf; de duur van het verblijf in het gastland; de tijd die is verstreken sinds het plegen van het strafbare feit en het gedrag na zijn veroordeling; de nationaliteit van de betrokken gezinsleden; de gezinssituatie zoals de duur van het huwelijk of andere factoren die bepalend zijn voor de aard van de relatie; in hoeverre was de echtgenoot op de hoogte van het gepleegde strafbare feit op het moment dat de relatie aanving; in hoeverre zijn er kinderen in de relatie en wat is hun leeftijd. Vooral van belang is in hoeverre het praktisch onmogelijk zal zijn voor de echtgeno(o)t(e) om de vreemdeling te volgen naar zijn of haar land van herkomst.

Waar de rechtbank overweegt: "*Ter zitting heeft eiser verwezen naar het rapport van de reclassering, waaruit volgens eiser blijkt dat hij niet zozeer een beroepscrimineel is, maar dat tekorten op het gebied van sociale vaardigheden hebben geleid tot de delicten. Overwogen wordt dat met het rapport van de reclassering reeds rekening is gehouden door de strafrechter bij het bepalen van de strafmaat.*", miskent de rechtbank dat het betoog niet zozeer gaat althans niet alleen gaat over de omstandigheden waaronder appellat het strafbare feit/de strafbare feiten heeft gepleegd, maar dat het voornamelijk gaat over de vraag naar het gedrag van appellant na zijn vrijlating, de kans op recidive. De rechtbank miskent verder dat het EHRM in de zaak v. Zwitserland ook het volgende van belang acht: "de tijd die is verstreken sinds het plegen van het strafbare feit en het gedrag na zijn veroordeling". De rechtbank wijdt ten onrechte geen overweging aan deze "guiding principle", terwijl daar in beroep wel op wordt gewezen. Zie de pleitnotities waarin onder meer het volgende staat vermeld:
"In zijn algemeenheid kan een zwaarwegend belang worden aangenomen daar waar het gaat om de openbare orde. Dan dient wel de vraag worden beantwoord hoe actueel die bedreiging van de openbare orde is. Daartoe is van belang hoe ernstig het delict is geweest en in hoeverre en recidivegevaar is.

De reclassering stelt in het reclasseringsrapport:
"Delictscenario: De heer heeft enveloppen met gegevens van mensen die een vals document (rijbewijs, paspoort, verblijfsdocument wilden hebben, in ontvangst genomen en daarna aan iemand anders gegeven. Hij zegt zelf geen vervalsingen te hebben gemaakt.".

In de pleitnotities in de strafzaak werd de achtergrond van het delict ook geschetst:
"De heer kent de familie al in Marokko. Wanneer de heer in mei 2002 in het kader van gezinsherenigning (met naar Nederland komt, is het die de heer in alles bijstaat. De heer is hem daar zeer dankbaar voor en hij

[redacted]

zoekt ook veelvuldig contact met die hij als steun en toeverlaat ziet (dat verklaart de hoeveelheid telefonische contacten; slechts een minimaal deel gaat over strafbare feiten als vervalsen van documenten). Op zijn beurt is de heer bereid 'iets terug te doen' voor wanneer hem dat gevraagd wordt

De heer had een vervalst rijbewijs in bezit die op zijn naam staat, alsook een geheel vals ID-kaart op naam van (met foto van de heer . Beide documenten zijn door , geleverd/vervalst. Daarnaast heeft enige documenten in de woning van de heer achtergelaten, waarvan de heer Zacouri geen idee heeft of deze al dan niet vals/vervalst zijn.

De heer heeft in een periode van ongeveer zes maanden ongeveer 10 maal als tussenpersoon gefungeerd voor . Feitelijk komt het neer op doorgeven van informatie (een papier of enveloppe doorgeven / een telefoon beantwoorden). Hij deed dat om te helpen, omdat hem ook geholpen had. Hij verdiende er niets mee.

De heer is niet zozeer een beroepscrimineel, maar eerder een persoon waarvan de reclassering zegt: "De heer maakt op ons een naieve indruk". De reclassering heeft de indruk dat tekorten op het gebied van sociale vaardigheden bij de heer hebben geleid tot het delict.

De heer heeft blijkens het reclasseringsrapport en blijkens zijn verklaringen ten overstaan van de vreemdelingendienst (zie dossierstuk 12) inzicht in het feit dat hij onjuist heeft gehandeld en heeft daarvan ook spijt.

De reclassering stelt in het reclasseringsrapport: "Wij schatten de kans op recidive laag in". Na zijn vrijlating is er geen sprake geweest van recidive. Voor het feit waarvoor hij werd veroordeeld is de heer nimmer in aanraking geweest met justitie.

Het is nog maar de vraag of in het geval van de heer het belang van de Staat is gelegen in de openbare orde. In elk geval zijn de belangen niet zodanig, dat deze uitstijgen boven de belangen van de Staat.".

Uit de uitspraak van de rechtbank volgt evenmin dat de volgende "guiding principle" zijn getoetst: "de gezinssituatie zoals de duur van het huwelijk of andere factoren die bepalend zijn voor de aard van de relatie: in hoeverre was de echtgenoot op de hoogte van het gepleegde strafbare feit op het moment dat de relatie aanving".

De rechtbank overweegt: "*Dat zijn echtgenote in Marokko geen familie heeft (buiten haar schoonfamilie), dat zij slechts één keer twee weken in Marokko is geweest en niet gewend is aan de Marokkaanse cultuur vormt geen objectieve belemmering om het familie- en gezinsleven in Marokko uit te oefenen. Niet valt in te zien dat zij zich niet aan de Marokkaanse cultuur zal kunnen aanpassen. Ook de stelling dat zij vanwege haar gezondheidstoestand een sterke afhankelijkheid heeft van haar moeder kan niet tot een ander oordeel leiden.*".

Uit het dossier volgt dat de relatie tussen appellant en zijn echtgenote is ontstaan in mei/juni 2000, dat appellant met een MVV Nederland is binnengereisd in mei 2002, dat appellant met zijn echtgenote is gehuwd in augustus 2002 en dat appellant het strafbare feit/de strafbare feiten heeft gepleegd in de tweede helft van 2003.

Duidelijk is dat de echtgenote van appellant niet op de hoogte was van het gepleegde strafbare feit op het moment dat de relatie aanving (die was toen nog niet gepleegd). Het EHRM acht deze omstandigheid belangrijk, het is immers een "guiding principle". Op welke wijze de rechtbank deze omstandigheid, deze "guiding principle", in de besluitvorming heeft betrokken, is een raadsel.

Een andere "guiding principle" zijn "andere factoren die bepalend zijn voor de aard van de relatie". In de pleitnotities werd onder meer gesteld: "*Het gezinsleven kan bezwaarlijk in Marokko plaatsvinden, juist vanwege de persoonlijke omstandigheden van mevrouw Zij is*

[redacted]

geworteld in Nederland en het kan van haar in redelijkheid niet worden gevergd haar hier verworven positie op te geven.

Vanwege haar gezondheidstoestand is er een sterke afhankelijkheid van haar moeder, bij wie de heer en mevrouw inwonen.".
De afhankelijkheid van de moeder vormt een "andere factor die bepalend is voor de aard van de relatie". De rechtbank overweegt: "*Ook de stelling dat zij vanwege haar gezondheidstoestand een sterke afhankelijkheid heeft van haar moeder kan niet tot een ander oordeel leiden.*", maar overweegt dit niet in het kader van de vraag of er een "andere factor is die bepalend is voor de aard van de relatie", maar aan de objectieve belemmering om het gezinsleven voort te zetten in Marokko. Ook hier is onduidelijk op welke wijze de rechtbank deze omstandigheid, deze "guiding principle", in de besluitvorming heeft betrokken

Als gezegd is een andere "guiding principle" de vraag in hoeverre het praktisch onmogelijk zal zijn voor in casu de echtgenote om appellant te volgen naar zijn of haar land van herkomst. De rechtbank vertaalt deze "guiding principle" als een "objectieve belemmering om het familie- en gezinsleven in Marokko uit te oefenen". Dat is onjuist, nu een "objectieve belemmering" verstrekkender is dan "praktisch onmogelijk". De te stellen vraag, en dit heeft de rechtbank ten onrechte nagelaten, is of het praktisch gezien voor in casu de echtgenote mogelijk is om appellant naar Marokko te volgen. Dat is niet het geval, juist omdat zij geen enkele band heeft met Marokko, de Marokkaanse cultuur, het Marokkaanse klimaat, en zij de taal niet spreekt, de cultuur niet kent en niet tegen het klimaat kan.

Conclusie:
Appellante concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot gegrondverklaring van het beroep tegen de voornoemde beschikking op bezwaar van de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

's-Gravenhage, 11 september 2007

P.C.M. van Schijndel,
gemachtigde